

LISA KLEYPAS
FIICA DIAVOLULUI

DEVIL'S DAUGHTER
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

FIICA DIAVOLULUI

Editura MIRON

Hampshire, Anglia, 1877

Phoebe nu îl cunoștea pe West Ravenel, dar știa bine un lucru despre el: era un ticălos și un bătăuș notoriu. Știa asta de când avea opt ani, când Henry, prietenul ei cel mai bun, începuse să-i scrie de la internat.

West Ravenel era adeseori subiectul principal al scrisorilor lui Henry. Era un băiat nemilos, îndîrjit, însă comportamentul lui abuziv fusese ignorat perpetuu, aşa cum se întîmplă adeseori în toate școlile cu internat. Părea un lucru inevitabil ca băieții mai mari să-i domine și să-i agrezeze pe cei mai mici, iar oricine trăncănea despre asta era sever pedepsit.

Dragă Phoebe,

*Am crezut că va fi bine la internat, dar nu este.
Un băiat, pe nume West, îmi fură mereu pâinea la
micul dejun și deja s-a făcut căt un elefant.*

Ieri am fost de serviciu și a trebuit să schimb eu luminiările. Seara trecută West mi-a strecurat în cosă trei lumini-ri-artificiu și noaptea una dintre ele s-a aprins și dl. Farthing s-a uitat la mine încruntat, apoi m-a lovit cu bastonul peste mînă, drept pedeapsă. Dl. Farthing ar fi trebuit să știe că nu eu am făcut o faptă atât de oribilă. West nu a regretat nimic și a spus că nu e vina lui, dacă pedagogul este un idiot.

Dragă Phoebe,

Am desenat portretul lui West pentru tine, ca să știi că, dacă-l vezi vreodată, trebuie să fugi de el. Nu mă pricep să desenez, aşa că de aceea arată ca un pirat nebun. La fel se și comportă.

Timp de patru ani West Ravenel l-a hărțuit și l-a agresat pe bietul Henry, lordul Clare, un băiat slăbuț și firav, cu o constituție delicată. În cele din urmă familia lui Henry a decis să-l retragă de la școală și l-au adus la Heron's Point, aproape de reședința lui Phoebe. Climatul blînd și sănătos al orașului de pe coastă, precum și aerosolii marini l-au ajutat pe Henry

să-și refacă sănătatea și să-și recapete buna dispoziție. Spre încîntarea lui Phoebe, Henry venea mai des acasă, în vizită, iar la un moment dat a început să studieze cu frații ei și profesorul lor. Inteligența și firea lui afectuoasă au făcut din el un preferat al familiei Challon.

Nu a existat un moment anume în copilăria lui Phoebe, cînd afecțiunea ei pentru Henry s-a transformat în altceva. Totul s-a întîmplat treptat, sentimentele insinuîndu-se în ființă ei ca niște firave rădăcini cățărătoare, care au dat naștere unor flori de grădină delicate, pe care într-o zi le-a recunoscut ca primii fiori de iubire, cînd se uita la el.

Ea avea nevoie de un soț care să-i fie și prieten, iar Henry fusese întotdeauna singurul ei prieten din lume. El o înțelegea, la fel cum și ea îl înțelegea pe el. Se potriveau perfect.

Phoebe a deschis subiectul căsătoriei, iar cînd Henry a încercat cu blîndețe să o facă să se răzgîndească, ea s-a simțit rănită și năucită.

- Știi că nu voi putea fi cu tine o veșnicie, i-a spus el și a luat-o în brațe, strecîndu-și timid degetele printre buclele ei roșcate. Într-o bună zi voi fi mult prea bolnav și nu voi mai fi un soț și un tată bun. Voi fi cu totul inutil, iar asta nu va fi corect nici față de tine, nici față de copiii. Sau față de mine.

- De ce te resemnezi aşa ușor? i-a reproșat ea,

Respect pentru oamenii cărti
speriată de atitudinea lui fatalistă și de acceptarea cu ușurință a acelei boli misterioase. Vom căuta alți doctori și vom afla ce te îmbolnăvește, apoi vom găsi un leac. De ce renunți la luptă înainte să o începi?

- Phoebe, i-a spus blind Henry, lupta a început acum mult timp și m-am saturat să tot lupt de-o viață. Oricît de mult mă odihnesc, cu greu mai am putere să rezist pînă la sfîrșitul zilei.

- Am eu putere pentru amîndoi, spuse Phoebe, rezemîndu-și capul pe umărul lui, dar tremura din cauza emoției. Te iubesc, Henry. Lasă-mă să am grija de tine. Lasă-mă să fiu alături de tine oricît de mult timp ne-a mai rămas împreună.

- Dar meriți mai mult.

- Henry, mă iubești? întrebă ea.

- Cît de mult poate un bărbat să iubească o femeie, spuse el cu ochii umezi de lacrimi.

- Atunci ce ne mai rămîne?

S-au căsătorit; amîndoi virgini, veseli și au descoperit împreună misterele iubirii, rîzind și cu stîngăcia vîrstei. Primul lor copil, Justin, era brunet, cu o constituție robustă, iar în prezent avea patru ani.

Sănătatea lui Henry începuse să intre în declin acum un an, cu puțin înainte de nașterea celui de-al doilea fiu, Stephen.

În lunile de durere sfîșietoare și disperare care au urmat, Phoebe s-a mutat la familia ei, unde a găsit

adăpost, în casa primitoare a copilăriei. Acum însă, perioada de doliu se încheia și era timpul să înceapă o viață nouă, ca tînără mamă singură, cu doi băieți. O viață fără Henry. Cît de ciudat i se părea.

Curînd se va muta în Essex, pe domeniul Clare, pe care îl va moșteni Justin la vîrsta majoratului, iar acolo va încerca să-și crească fiii aşa cum și-ar fi dorit dragul lor tată. Dar în primul rînd trebuia să participe la nunta fratelui ei, Gabriel.

Phoebe simțea crampe în stomac, pe măsură ce trăsura se apropiă de vechiul domeniu Eversby Priory. Era primul eveniment la care lua parte în afara casei, de la moartea lui Henry. Chiar dacă știa că se va afla printre prieteni și rude, era nervoasă. Exista încă un motiv din cauza căruia se simțea atît de neliniștită.

Numele de familie al miresei era Ravenel. Gabriel era logodit cu o fată frumoasă și deosebită, lady Pandora Ravenel, care îl adora tot atît de mult cît o adora și el. Era ușor să o placi pe Pandora, care era vorbăreață și veselă, cu o imagine care-i amintea puțin de Henry. Phoebe i-a plăcut și pe ceilalți membri ai familiei Ravenel, pe care i-a cunoscut cînd au venit în vizită la reședința lor de vară. Cassandra, sora geamănă a Pandorei, apoi vărul lor, Devon Ravenel, care moștenise de curînd titlul nobiliar și acum își spunea lordul Trehearne. Mai era soția lui, Kathleen, lady Trehearne, o femeie fermecătoare și

Totul ar fi fost bine, dacă aceasta ar fi fost toată familia, însă destinul dovedise că are un simț al umorului răutăcios: Fratele mai mic al lui Devon, era nimeni altul, decât West Ravenel.

În sfîrșit Phoebe îl va cunoaște pe bărbatul care i-a făcut lui Henry un coșmar din anii de școală. Era imposibil să-l evite.

West locuia acolo, fără îndoială făcîndu-și de lucru și risipind moștenirea fratelui său mai mare. Phoebe își amintea descrierea făcută de Henry: și-l imagina pe West ca fiind un grăsan bețiv și puturos, care ținea calea servitoarelor, în timp ce ele făceau curat în urma lui.

I se părea nedrept ca unui bărbat atât de bun și corect ca Henry, să i se dea de trăit atât de puțini ani, în vreme ce un cretin ca Ravenel probabil va trăi o sută de ani.

- Mamă, de ce ești supărată? o întrebă Justin, așezat pe bancheta din fața ei, în trăsură. Dădaca adormise alături de el, iar Phoebe se trezi din reverie.

- Nu sănătatea supărată, dragul meu, zise Phoebe, reținîndu-și o grimă.

- Păreai încruntată și îți strîngeai buzele așa, ca un pește, spuse el. Faci așa doar cînd ești supărată sau cînd se udă scutecul lui Stephen.

Ea se uită la bebelușul din brațe, care adomise,

legănat de balansul trăsurii și zise:

- Stephen are scutecul uscat și nu am de ce să mă supăr, însă...știi că nu am mai mers printre străini de mult timp. Mă tem că-mi va fi greu să înnot în contra curentului.

- Cînd bunicul m-a învățat să înnot în apă rece, mi-a spus să nu mă cufund dintr-o dată. A zis că mai întîi să intru pînă la brîu, ca să se obișnuiască restul corpului cu ce va urma. Cred că este bine și pentru tine să încerci, mami.

Phoebe înțelesе mesajul și-l privi cu mîndrie. Semăna cu tatăl lui; chiar de la o vîrstă fragedă Henry a fost isteț și empathic.

- Voi încerca să intru în apă treptat, spuse ea. Ești foarte isteț. Te pricepi să-i ascultă pe oameni.

- Eu nu-i ascult pe toți oamenii, îi spuse Justin detașat. Doar pe cei care-mi plac. Băiatul se uită spre conacul construit în stil iacobin. Era o clădire impunătoare, care se ridică spre cer și impresiona prin dimensiuni. E mare, zise copilul admirativ. Acoperișul e mare, pomii sănătatea mari și grădina e mare, gardurile înalte...dacă mă rătăcesc acolo? întrebă el deloc îngrijorat, ci mai degrabă intrigat.

- Stai pe loc și strigi, pînă ce te găsesc eu, spuse Phoebe. Te voi găsi mereu, dar nu se va întîmpla asta, dragule. Cînd nu voi fi cu tine, vei fi cu bona...ea va sta lîngă tine.

Respect Justin se uită spre femeia în vîrstă, care moțăia și parcă zîmbea.

Dădaca Bracegirdle, a fost prima femeie care l-a avut în grija pe Henry de cînd s-a născut, iar la sugestia lui, acum ea a rămas să-i vegheze pe copiii lui. Era calmă și foarte cumsecade, iar copiilor le plăcea mult să stea în poala ei și să-i asculte poveștile. I se vedea părul cărunt, ușor ondulat, prin boneta apretată. Avea mintea mereu alertă și cînd nu petrecea cîteva minute moțăind, era la fel de atentă ca în tinerețe. Cum vîrstă nu-i mai permitea efortul fizic, de baia micuților și de alte activități care presupuneau transportul lor dintr-un loc în altul se ocupa o bonă mai tînără.

Pe aleea de la intrare se aliniaseră deja destul de multe trăsuri, care-i aduceau pe cunoscuții familiei Challon, însotîni de servitorii lor, care se ocupau de munții de bagaje, cufere și cutii cu tot felul de obiecte personale. Domeniul era foarte bine întreținut. Gardurile vii erau tunse perfect, iar tufele de trandafiri, iasomie și alte plante cățărătoare dădeau culoare proprietății.

Dădaca se trezi cu un sforăit ușor și începu să adune toate nimicurile împrăștiate pe banchetă, lîngă micuți. Îl luă pe Stephen de la Phoebe, iar Justin sări din trăsură și plecă voios printre membrii cunoscuți din familie. Erau acolo Devon și Kathleen Ravenel –

lordul și lady Trenear, iar ei îi întîmpinău pe musafiri.

Părinții ei erau prezenți, împreună cu Serafina, sora ei mai mică, Ivo, fratele ei, apoi Cassandra și Pandora, precum și zeci de oameni necunoscuți. Toți rîdeau și vorbeau unii cu alții, animați de emoția fericitului eveniment.

Phoebe se gîndeau cu groază că va trebui să socializeze cu necunoscuți, astfel că și-ar fi dorit să mai poarte și azi voalul negru, care să o protejeze de intruziuni. Îl zări pe Justin alergînd încocoace și încolo, aşa că îi spuse dădacei:

- Merg eu după el.
- Bine, milady.

Bucuria lui Phoebe era nemăsurată, fiindcă micuțul intrase în casă, locul unde se putea refugia. Înăuntru îl văzu pe un bărbat, dînd instrucțiuni servitorilor despre camerele ocupate și locul unde se puteau depozita bagajele, înainte să fie duse sus. Le vorbea valeștilor cu lejeritate și o asculta pe șefa cameristelor, care-i explică repartiția pe camere a ospăților. Bărbatul era înalt, cu o alură atletică, șaten și radia o forță masculină deosebită, dublată de o vitalitate care i-au atras atenția lui Phoebe. După tenul lui bronzat, se vedea că petrece mult timp în aer liber. Purta un costum impecabil, iar ea se întrebă: să fie oare administratorul domeniului?

- Uite, mămico! îl auzi pe Justin, iar cînd se

întoarse spre el, îl văzu că arăta cu degetul spre o miniatură sculptată în balustrada de lemn. Îmi place.

- Și mie, spuse ea.

Justin se ghemui, să examineze îndeaproape sculptura care înfățișa un cuib de șoareci, iar în clipa aceea îi căzu din buzunar o biluță din marmură, care se rostogoli chiar în direcția bărbatului elegant; acesta opri bila cu piciorul, exact la momentul potrivit, apoi se apleca să o ridice. Cum menajera plecase, își dedică atenția lui Phoebe și lui Justin.

Avea ochii albaștri, iar nuanța lor puternică era potențată de bronzul pielii; în completarea lor, zîmbetul alb, strălucitor îl făcea extrem de frumos, în ciuda trăsăturilor puternice și regulate. Parcă și ochii îi rîdeau cînd zîmbea. Părea o persoană foarte volubilă, însă ascundea o oarecare șiretenie, combinată cu duritatea dată de o vastă experiență într-ale lumii, iar asta îl făcea și mai atrăgător.

Veni spre ei în grabă, iar cînd se apropie, din direcția lui amestecul de aer proaspăt și soare, combinat cu albastrul intens al ochilor au impresionat-o brusc. De mult nu o mai privise un bărbat cu atâtă interes, poate chiar puțin flirtind. Resimți acea senzație copleșitoare din trecut, cînd era proaspăt căsătorită cu Henry...dorința intimă, inexplicabilă să simtă lipit de ea trupul unui bărbat. Pînă acum nu a simtit lucrul acesta decît pentru soțul ei, însă nu atît

de conștient, ca o tresărire șocantă, la contactul cu gheata, apoi cu focul.

Phoebe se simtea vinovată și tulburată, aşa că făcu un pas înapoi și-l trase de mînă pe Justin. Doar că el se opuse și se prezenta direct.

- Eu sunt Justin, lordul Clare, îl informă el. Ea este mămica mea. Tatăl meu nu este cu noi, pentru că a murit.

Phoebe simți cum se îmbujorează. Bărbatul nu părea deloc impresionat, însă se lăsa pe vine, ca să-i vorbească lui Justin. Folosi o tonalitate mai subțire, pe care de obicei o abordează adulții, cînd vorbesc cu copiii.

- Și eu mi-am pierdut tatăl cînd eram cam de vîrstă ta, îi mărturisi el.

- Ah, eu nu l-am pierdut pe al meu, răspunse sincer Justin. Știu exact unde este acum. În ceruri.

- Mă bucur să te cunosc, lord Clare, spuse străinul zîmbitor. Cei doi și-au strîns mîinile ceremonios iar bărbatul ridică spre lumină bila translucidă și văzu înăuntru o miniatură. Ce interesantă jucărie, remarcă el și i-o dădu lui Justin, apoi se ridică. Joci Ring Taw?

- Oh, da, spuse băiatul. Era vorba de un joc în care jucătorii încearcă să lovească fiecare bilele celuilalt, ca să le scoată din cerc.

- Dar Double Castle?